

Južnom Amerikom prvi dio

srpanj i kolovoz 2019.

Kada smo vidjeli cijenu od 540€ za povratnu kartu do Buenos Airesa, jednostavno činilo se da je neka greška. Za mene nije bila, za Lea da. Trebali smo zajedno putovati. Ja sam svoju kartu uspješno kupio, a njemu je blokirao laptop. Takva cijena se više nikad nije pojavila. Bilo je to otprilike tri mjeseca prije datuma polaska. Vrijeme je odmicalo, nisam želio ići sam. U konačnici, nagovorio sam svoju kumu Sanju i ona je odlučno iskeširala čak 1100€ za povratnu kartu malo drukčijih datuma. Prošla je godina dana od naše transmongske i transibirske avanture, vrijeme je za novi poduhvat, novu avanturu i doživljaje, nove izazove i prepreke, nove države i kontinent.

Dva tjedna prije polaska i dalje nisam znao ništa o Argentini osim glavnog grada, tanga, Boce Juniors, Lea Messija i ostalih nogometaša. Za nas je Južna Amerika pojam nesigurnosti, pljački, droge te brojnih upitnika. Imao sam kumu koja je sve to proguglala i odlučno rekla želim se voziti "vlakom u oblake" te posjetiti jedne od najpoznatijih slapova (rekli bi naši ljudi pa zar nisu Plitvice najpoznatije na svijetu!?). Počeo sam istraživati i planirati, puno spontanije nego inače. Na mene je pala odgovornost kupnje avionskih karata što naizgled zvuči fora ali i nije, osobito kada pogledate cijene istih. Pojam low-cost baš i ne postoji. S obzirom na lokacije nekih mjesta koja smo odlučili posjetiti, shvatio sam da nam je Paragvaj usput. Država o kojoj znam još manje. Moja avionska karta je imala povratni datum za 22 dana, kuma je imala 14 dana. Gdje ću ja sam tih 8 dana? Urugvaj se činio kao najidealniji s obzirom da su Montevideo i Buenos Aires vrlo blizu jedan drugome. No, istražio sam malo Urugvaj i shvatio da su to više-manje samo plaže i zabava, a zima je. Dakle, nije baš privlačno. Tijekom tog perioda imao sam priliku razgovarati i s jednom Brazilkom što živi u Hrvatskoj, rekla mi je odi u Brazil i nećeš požaliti. Istu večer usporedio sam cijene avionskih karata iz Paragvaja za Brazil ili za Urugvaj. Odluka je pala na Brazil, točnije na Rio de Janeiro i Sao Paulo. U zajedničkih 14 dana posjetili smo Buenos Aires, Saltu, vozili se vlakom u oblake, Salinas Grande, slapove Iguazu na argentinskoj strani te na brazilskoj strani, najveću tržnicu Južne Amerike u paragvajskom gradu Ciudad del Este te za kraj Asuncion. Samostalno sam isprobao brazilski all you can eat roštilj u gradu Foz te zatim većinu vremena proveo u najljepšem gradu na svijetu, Rio de Janeiru i za kraj otišao u najveći grad Južne Amerike, Sao Paulo te pokupovao suvenire u Buenos Airesu svega nekoliko sati prije leta za Europu.

Slijećemo u približno vrijeme u Buenos Aires, ona KLM-om, ja Lufthansom. Ne treba viza, samo putovnica i pitanje gdje odsjedate. Pričaju li Argentinaci engleski ili ne brzo saznajemo, da pričaju.

Zanimljive su opcije od aerodroma do centra grada, imate ih tri pa birajte ovisno koliko ste dubokog džepa. Kao i uvijek tu je taxi, zatim nevjerojatno povoljna opcija autobusa i taxija te naravno javni prijevoz. Ovaj sistem autobusa i taxija nikad nisam doživio, cijena oko 10€, a nisam ni znao što sam bukirao. Bus vas vozi do nekog kolodvora u centru i tamo ulazite u čekaonicu, dajete karte na uvid jednom od zaposlenika te on zove taxi koji sve putnike jednog po jednog ili grupe prevozi od kolodvora do odredišta. Svaki taksist je dužan proći i alkotest prije svake vožnje. Taxi ne plaćate jer je on uključen u onih 10€ već, nije uopće važno koliko ste daleko od tog kolodvora. Smješteni smo u Gran Hotelu koji ima 4*, no da li je uopće tako? Njihovih 4* nije uopće na našoj razini. Jedino što je štimalo u hotelu bio je vrhunski doručak, sve ostalo je bilo dosta loše, počevši od toga da nema grijanja, roletne se gotovo i ne mogu podići itd. Lokacija je bila savršena. Buenos Aires me oduševio. Nakon kratke šetnje brzo smo zastali na najpoznatije kroasane i kavu u gradu, čekali smo red ispred ulaza u daleko poznati Cafe Tortoni. Već sam se zabrinuo koliko će to sve koštati, no eto bilo je jeftinije nego kod nas. Posjetili smo skulpturu koja se otvara kada je sunce, a kako se mračí ona se zatvara, nazvali smo ju cvijet. Bili smo i na možda najpoznatijem groblju na svijetu, Recoleta, čini mi se da pokojnici tamo žive bolje nego većina hrvatskih građana. Dan obilježen početnim uzbuđenjima završili smo odlaskom na pizzu, preporučio nam Argentinac. Kaže najbolja na svijetu. Pojeli smo fugazzetta pizzu sa sirom, gljivama i lukom u najstarijoj pizzeriji u gradu, Guerin pizzeria. Uzeli smo jednu pizzu za oboje, pojeli smo dvije trećine i to jedva. Navečer otkrivam da imamo problem i s utičnicama, neke čudne rupe. Rekli su mi da ne izlazim kasno navečer, da će me ubiti. Morao sam. Kako da napunim mobitel. Uopće nije tako kako pričaju, sigurnije nego u Europi svakako. Našao sam trgovinu s elektronikom i sva sreća imaju zadnji adapter, cijena je bila doslovno smiješna, možda 1€. Čak sam i pričao s ljudima iz trgovine, migrantima iz Venezuele u kojoj je bijesnio građanski rat. Pričali smo o životu u Venezueli, Argentinici te kako imaju prijatelja iz Hrvatske. Zamislite, pričali smo na engleskom jeziku. Prije putovanja su mi govorili da nitko ne priča engleski. Ljudi su općenito nevjerojatno ljubazni. Zašto mi je Buenos Aires postao jedan od najdražih gradova, naravno zbog šarene četvrti Boca. Usudio bih se reći meni i najljepša četvrt na svijetu koju sam ikada posjetio. Mogao bih na ulici živjeti koliko mi se dopala.

Mali kafići, poneki muzej, brdo suvenirnica, brojni šareni grafiti, skulpture poznatih i nepoznatih likova, sve je nekako lijepo i pozitivno, veseli čovjeka. Uvijek kada putuješ treba doći na ovakva mjesta, putovanja imaju smisao nakon što ovako nešto doživiš. Hodali smo raznim ulicama, što punim ljudi, što sumnjivim i nijednom se nismo osvrtni ili bili u strahu.

Opet je gugalala i zainteresirala me pričom o nekom lokalnom vlaku koji prolazi kroz razne kvartove i tržnice gdje možeš osjetiti pravi duh grada. To je redovna gradska linija između Retiro kolodvora i grada Tigre na delti rijeke Parane. Kupovina karata, cijene i sve to proteklo je vrlo jednostavno, kao što sam i ranije spomenuo komunikacija na engleskom je ok, ako baš ne ide onda ja natucam nekoliko riječi friško naučenog španjolskog. Uđeš u vlak i voziš se, to je sve od tog famoznog vlaka, ili mi nismo pronašli pravi. Nikakve tržnice i to, ljudi ulaze i izlaze nešto slično kao i u većini država (izuzev Hrvatske i naših željeznica gdje je vožnja vlakom ravna čudu). Dolaskom u Tigre tražimo famoznu Paranu i brodove za vožnju deltom. Kao i obično imate brdo onih turističkih gdje dobijete vodiča na engleskom i napravite krug po delti, cijene su grozne. Uvijek je izazov pronaći ono što i lokalci koriste, redovne brodske linije. Jeftinije su od našeg gradskog prijevoza, jedino što ne znate gdje im je zadnja stanica. Bilo je to sasvim prosječno iskustvo, ništa spektakularno. Vidjeli smo razne vikendice, vile, potopljene i spaljene kućice. Misleći da je zadnja stanica, iskricali smo se nekome u dvorište. Dočekao nas je neki veliki sivi pas, mahao repom i propustio nas dalje. Kada smo shvatili grešku, vratili smo se na brodsku stanicu i sačekali dolazak idućeg brodića. Redovito idu tako da naša agonija nije predugo trajala. Pri povratku smo više obratili pažnju na sva zbivanja u samom centru Tigrea, ono što Argentinu čini moćnom su roditelji s djecom, obitelji koje izlaze u parkove i na ulice, vrijeme provode zajedno. Kod nas su ovakvi slučajevi vidljivi jedino možda vikendom i naravno na instagramu kada novopečene majke uslikavaju svoj najveći trofej, dijete. Za obitelji u Argentini nije važno koji je dan u tjednu, uvijek ih ima i zajedno su. Za kraj zanimljivog dana otišli smo u četvrt Palermo, inače poznatu po grafitima i uličnoj umjetnosti. S obzirom da je zima i da dan nije baš dugačak nismo obraćali previše pažnje na umjetnost nego smo uživali u šetnji i krenuli u potragu za najboljim steakom u gradu. Moj poznanik Jorge preporučio nam je tri restorana, rekao je da su mu to najdraži. Nisam znao da je preporučio jedne od najboljih u gradu. Za sve vas koji ovo čitate i planirate jednom koračati argentinskom metropolom njegova preporuka je Parilla Don Julio, La Cabrera i La Brigada. Mi smo odabrali La Cabreru. Došli smo pred restoran i onako gladni naišli na zatvorena vrata i nekolicinu ljudi vani. Osoblja je bilo unutra.

Onako balkanski smo zavirili unutra, ponadali se da netko priča engleski i pitali kako možemo zgrabiti naš zasluženi steak. Bilo je 18:22 i rekla nam je konobarica na engleskom jeziku da otvaraju u 18:30 te da ako pojedemo do 20:00 imamo i Happy Hour cijene, 30% popusta na ukupni račun. Dakle, uvjet je da pojedete, popijete, platite i napustite stol do 20:00 kako biste ostvarili ovaj popust. Romantika, kuma i ja u sportskoj odjeći, svijeće na stolu, jedan od deset najboljih južnoameričkih restorana.

Steak je bio i više nego odličan, više za mene nego za nju. Njoj su oči gladnije nego trbuh. S popustom je večera za dvoje bila oko 40€, sasvim ok. Vrijedilo je. Hvala Jorge.

Vrijeme je za pakiranje stvari (prebrzo po meni, ali zna se tko je šef(ica)), krećemo na novi aerodrom. Definitivno jedan od najljepših koji sam vidio, izvana mislim. Nalazi se na obali, onako uz glavnu cestu i šetnicu, a ne u nekoj zabiti kao većina svjetskih aerodroma, zaklonjen brdom zelenila. Slobodno ga stavite na listu mjesta koja bi valjalo posjetiti, ima i jedan zgodan kip blizu, aerodrom se zove Aeroparque Jorge Newbery. Osim izgledom, saznali smo i da možete unijeti tekućine koliko želite kroz security check. Mogu to potvrditi za napitke, za kozmetiku nemam pojma jer smo to sasvim slučajno saznali. To definitivno nije bilo slučajno jer smo na kasnijim letovima i boravcima po aerodromima namjerno unijeli tekućine i nije bilo nikakvih pitanja i problema. Koja je razlika između Argentine i Hrvatske? Njihove majke i očevi svoju djecu s veseljem vode na putovanja, avionom. Ne pričamo o jednom slučaju, pričamo o redovima obitelji koje su stajale ispred nas na aerodromu. U Hrvatskoj majka dobije dijete, zove goste da vide dijete i donesu poklone te ga uslika za društvene mreže, a osmijeh izađe na lice tek kada prikupi dovoljan broj lajkova. Obožavam Argentinu, volio bih ovdje živjeti. Gdje letimo? Grad Salta. Gdje je to? To sam tek trebao otkriti, znam da je blizu Čilea i Paragvaja. Pojam blizu je ovdje otprilike udaljenost od sat,dva leta avionom.

Odluka da idemo u Saltu pala je svega tri dana prije putovanja. Smještaj je bilo teško naći, odluka je pala na superhosta s Airbnba, Pabla. Kažu da nema buseva koji voze od aerodroma do centra, uzmite crveni taxi i to je to. Salta je naša baza sljedećih četiri dana, uh. Na prvi pogled postavio sam si pitanje što ću ja ovdje. Zašto Salta? Nekako je najcentralnije smještena za odlazak na izlete vlakom u oblake, Cafayate i Salinas Grande. Većina ljudi iznajmi auto te mijenja gradove u ovoj regiji s obzirom na udaljenosti. Mi smo odlučili biti jednostavniji (ili čak kompliciraniji) te ostati u jednom gradu i na licu mjesta koristiti turističke agencije za jednodnevne izlete. Pronašli smo našu agenciju za vlak u oblake, platili naše aranžmane za sutrašnji izlet te odlučili sjesti na kavu.

Turistički agenti skupljaju kovanice od turista iz cijelog svijeta, uvalio sam im našeg medu. Sjeli smo u neki lokal koji prodaje empanade, humitu i tamale, baš je bio tipično domaći, tradicionalni. Onako neuredan ali pun ljudi. Popio sam svoje prvo argentinsko pivo te uživali u lokalnim pekarskim specijalitetima. Čuli smo se s Pablom te se taxijem zaputili prema nekoj četvrti poznatoj po casinu. Izgledalo je kao da je bomba pala, znači ulijevala je strah u kosti. Do samog dolaska nismo znali da Pablo živi s dečkom, tako da nam je eto bilo još veselije. Super su momci, a imaju dva hot dog psa, doslovno izgledaju kao dvije kobasice.

Temperatura je niža od četiri stupnja, a od grijanja imaju jedino klimu u dnevnom boravku. Ajme meni. O kupaonici da ne pričam. Sjetite se da sam spomenuo da je Pablo superhost. Imamo svoju sobu i brdo pokrivača. Nakon iskustva u hotelu u glavnom gradu te smještaja kod Pabla shvatili smo da ubuduće treba tražiti smještaje koji imaju slike kupaonica, dakle ne gledate ocjene već isključivo slike. Nešto smo naučili pa smo za svaki sljedeći smještaj držali toga. Trebali su mi žileti, voda, službeno piće naših putovanja coca-cola (radi zdravlja) te još pokoja sitnica za prigristi. Otišao sam u potragu za nekim od obližnjih dućana. Rešetke na zgradama, jedva asfaltirana cesta, nema ljudi po ulicama. Ovo je već ono o čemu se priča po Europi. Strah. Pronašao sam neke male dućane, obavio kupovinu te doslovno trčao natrag, nije mi bilo svejedno biti navečer van zgrade. Ovako nešto nisam ponovio više u Salti. Pablo nam svako jutro priprema doručak. Susrećemo se konačno i s dulce de leche namazom, to je nešto kao nutella ali ne radi se o čokoladi već o karameli i to je nadaleko poznata argentinska slastica.

Krećemo na izlet čiji je glavni cilj vožnja vlakom u oblake (tren a las nubes). Radi se o vlaku koji prolazi neku dionicu gdje ima puno viadukata i mostova, a konačna točka mu je viadukt Polvorilla. To je već godinama turistička atrakcija, cijena u službenoj agenciji je 95€ po osobi. Cijena uključuje prijevoz autobusom do grada gdje je željeznička stanica, jutarnji i popodnevni snack, dva ili tri stajanja ovisno o vremenu, vožnju vlakom koja povratno traje nešto više od jednog sata te povratak natrag uz usluge vodiča ograničenog znanja engleskog jezika. Izlet ukupno traje oko 12h. To je jedan od razloga zašto većina preporuča rentati auto te samostalno obilaziti ovu regiju. Ne morate imate bazu u jednom gradu već se možete prilagođavati. Za sve one koji planiraju ovdje je i link <https://trenalasnubes.com.ar/inicio-en/> Sam početak izleta je bio na razini hrvatske birokracije. Rečeno je budite na željezničkom kolodvoru u 8h ujutro. Pablo nas je dovezao te je tu krenuo onaj zanimljivi dio. Imamo plaćen izlet kao i svi ljudi, no moramo s voucherom na šalter željezničkog kolodvora. Rade ukupno tri šaltera, a ispred nas je više od stotinu ljudi.

Vrijeme polaska je blizu. No, svi oni čekaju tj. rade istu stvar, tu su zbog današnjeg izleta. Moraš doći na šalter, dati voucher i putovnicu da bi gospodin na šalteru provjerio dokumente, određenom bojom markera odredio je u koji bus ideš te se potpisao na voucher. Zatim ideš s pošaranim voucherom kod gospođe koja dijeli narukvice iste te boje. Zatim shodno boji tražiš autobus svoje boje. Kada svi dobiju svoju boju, karavana autobusa može krenuti. Krenuli smo iza 9h ujutro. Rekli su da jedino naš autobus ima vodiča i za španjolski i za engleski jezik. Nas dvoje i još jedan bračni par iz Nizozemske, jedini smo stranci u autobusu. Vodič cijelo vrijeme priča na španjolskom.

Očito se pravio blesav ili mu engleski nije jača strana. Kada smo zastali na prvoj točki gdje se može kupiti hrana i neki suveniri, obratili smo mu se i rekli da smo stranci te bismo voljeli malo engleskog jezika. Kaže on nama da nije imao pojma da smo stranci. Bravo momak, sjedi 5! Kada je shvatio da mora pričati i na engleskom to je učinio na sljedeći način. Na španjolskom bi pričao desetak i više minuta. Zatim je došao do nas i rekao nam ovo je škola, tu djeca iz sela idu u školu jer su im škole u gradu daleko. Moraju ići u školu kako bi nešto naučili, škole u gradu su im daleko. To je to od njega, trajalo je manje od minute. Hvala prijatelju, dobit ćeš super recenziju. Do našeg konačnog odredišta zastali smo još triput. Trebalo je vidjeti jedan viadukt koji se više ne koristi, muzej i tržnicu u jednom od sela, te pauza za jutarnji snack uz još jedan muzej. Pauza za snack je bila zanimljiva. Nakon što sam popio kavu, a hranu ponio sa sobom, sjeo sam na zid i čekao polazak. Naišao je neki čini se malo zaostali lokalac, sjeo pored mene i zgrabio vrećicu s mojom hranom. Otvorio, poslužio se i normalno počeo jesti. Bio sam vrlo iznenađen, očekivao sam prije da će me opljačkati, ali hajde bilo je ovo zanimljivo iskustvo. Već kad je tako odlučio sam ga zadržati, zgrabio sam mobitel i njega te okinuo selfie. Mogu reći ti si prvi južnoamerikanac koji me pokrao 😊 Njemu ništa više nije bilo jasno, kao ni meni prije. Konačno smo stigli i do grada San Antonio de los Cobres gdje se nalazi i polazna stanica za naš vlak u oblake. Imali smo pauzu za ručak, ili čak razgledavanje za one kojima hrana nije otuđena. Zbližili smo se s parom iz Nizozemske, popričali i o našoj sljedećoj destinaciji te naručili lokalna jela. Hrabro sam naručio odrezak od ljame. Razočarao sam se i okusom i izgledom, bilo je kao loša pljeskavica. Čak smo se prije ukrcaja u vlak i slikali s jednom od brojnih ljama u gradu. Vlak je imao nekolicinu vodiča, pričaju španjolski i onog našeg jebivjetra kojeg je pametnije izbjegavati. Kada smo došli do Porvorille tu smo svi izišli iz vlaka i imali priliku za malo fotografiranja, kupovanja tradicionalnih proizvoda i suvenira.

S obzirom na cijenu i sve očekivano, vlak je bio sasvim ok, vrijedi doživjeti, dobiješ nešto više lajkova na instagramu. Dobili smo sendviče te se vratili u smjeru Salte. S obzirom da smo se vratili u večernjim satima, nije nam palo napamet korištenje javnog prijevoza ili dugo zadržavanje na ulici. Taxi je uvijek dobro rješenje, iako mi je bilo žao vozača s obzirom da je zbog veličine svojeg trbuha jedva mogao voziti.

Gotovo pa treći dan u ovoj regiji odlučili smo započeti bukiranjem izleta za Salinas Grande te kompletan obilazak Salte. Salta je inače grad koji broji nešto više od pola milijuna stanovnika. Poznat po prijateljskom ozračju, predivnoj prirodi te arhitekturi iz doba kolonijalizma.

Ujutro smo usporeni pa lovimo suvenire i gledamo gdje pojesti kakav argentinski kolačić. Glavna tržnica, žičarom na brdo te lutanje ulicama u potrazi za navodno neobičnim šoping centrom obilježili su naš dan. Na tržnici su nam oči opet bile gladnije od trbuha, probali smo neko lokalno jelo s krumpirom i sirom, kuma je kupila nekoliko CD-a južnoameričke muzike, a ja sam vrebao lokale koji prave smoothije.

Onaj traženi šoping centar smo i pronašli, bio je to doslovno najjobičniji šoping centar. Kuma je tražila cipele, a ja pive. Većinu vremena proveo sam sjedeći i kušajući različite pivske okuse (da, ne živimo više u vremenima kada su postojali samo ožujsko i karlovačko). Dan je bio super, iako je zima, vani je bilo sunčano i toplo, pravo proljetno vrijeme.

Salta i nije tako loša kako sam se pribojavao po dolasku, nebrojeno stvari nismo ni stigli obići. Uspjeli smo i rezervirati izlet u Salinas Grande koji je još dalje nego onaj vlak, sutra nas čeka novi jednodnevni izlet, ovaj put nemaju vodiča na španjolskom. S obzirom na onog prethodnog vodiča, možemo se mi snaći i sa španjolskim.

Salta je polazna točka za sve izlete u regiji, turistički najvažniji grad. S obzirom da je Salinas Grande u smjeru i onog vlaka, opet smo prolazili kroz ista mjesta kao i dva dana ranije. Čekalo nas je oko pet sati putovanja u jednom smjeru da bismo kročili u slanu pustinju. Jednu od najvećih nizina u Argentini, prekrivenu soli na površini većoj od 12 tisuća hektara. Danas smo prvu veću pauzu imali ponovno u San Antoniju, ovog puta nismo uzimali neka egzotična jela poput ljame već smo se držali provjerenih tradicionalnih empanada te obične povrtne juhe. Nakon San Antonija pa sve do Salinas Grande vožnja je bila kroz nezaboravne krajolike Anda. Dolaskom u Salinas Grande nismo dobili puno vremena, načelno je to vrijeme za slikanje jer nemaš što puno vidjeti. Možeš prošetati po toj soli i to je to. Šteta što nismo imali više vremena jer zaista ima kreativnih opcija za slikanje.

Svakako vrijedi doći ovdje, ko zna kakav je tek Salar de Uyuni. Bilo je zanimljivih fotografija, čak i glupavih pitanja od ljudi kako smo napravili tu fotografiju. Odgovor je jednostavan, perspektiva. Možete sve to i doma napraviti, samo to većini ne padne napamet. Pri povratku smo stali na najvišoj točki prijevoja, cuclali smo lišće koke, zaželjeli sreću na nekom brdu otpada itd. Zastali smo u gradu Purmamarca, gdje možete doživjeti i one šarene planine Cerro de los Siete Colores, no kako se već sunce spuštalo doživljaj nije isti kao i tijekom dana. Osim toga naletjeli smo i na ogromnu tržnicu, moglo se kupiti sve i svašta. Od svega meni je najdraže ono njihovo tijesto sa sirom. Mogao bih to stalno jesti. Uspio sam se čak i izgubiti u tom malom gradiću, tražeći naš bus bome sam ga pretrčao uzduž i poprijeko, tako je to kada ste gladni i pohlepni.

Do Salte više nismo nigdje zastali, prošli smo kroz San Salvador de Jujuy ali njega ćemo posjetiti jednom drugom prilikom.

Posljednji dan smo proveli na ulicama Salte u potrazi za raznim suvenirima, osobito onima s likom ljame. Kuma je konačno došla na svoje, imala je nekoliko sati da si kupi cipele. Nije kupila nijedne. Uzeli smo taxi i krenuli prema aerodromu.

Usput smo dobrano zapeli u prometu jer je prosvjed prosvjetnih djelatnika bio u punom zamahu. Oni su prosvjedovali za vrijeme zimskih praznika (tko bi kod nas trošio svoje slobodne dane na prosvjed!?). Naši europski aerodromi su uvijek skupi, u Argentini to nije slučaj. Možete normalno ručati po cijenama skoro pa istim kao i u restoranima u centru. Letimo aviokompanijom Aerolineas Argentinas u smjeru granice Argentine, Paragvaja i Brazila, prema prašumi.

Naše sljedeće odredište je Puerto Iguazu. To nam je i posljednja destinacija u Argentini za ovo putovanje. Granica tri države sastoji se od tri grada, a to su Ciudad del Este (Paragvaj), Puerto Iguazu (Argentina) te Foz do Iguacu (Brazil). Nismo dobro upućeni gdje se nalaze slapovi, kakva je procedura s prelascima granica, kako se uopće dočepati slapova. Naš domaćin Daniel nam je detaljno opisao kako posjetiti argentinsku stranu slapova, kako se domoći onih na brazilskoj strani te kako kasnije ući u Paragvaj bez problema. Stranci znaju imati problema jer ne znaju proceduru, osobito onu vezanu s dobivanjem pečata u putovnicu, ostali stanovnici imaju pravo bez pečata ulaziti i izlaziti iz Brazila u Paragvaj. Ono što nam je bilo super jest da smo se konačno odmaknuli od zime, u Puerto Iguazuu je ugodnih dvadesetak stupnjeva.

Prvu večer sam krenuo u potragu za mjenjačnicom, malo vidjeti gdje je autobusni kolodvor te općenito istražiti ovaj mali pogranični gradić. Pri povratku sam se izgubio. Naišao sam na nekog lokalca, malo je sumnjivo izgledao ali pomogao mi je. Ponovno sam šetao noću.

Iguazu falls nalaze se na argentinskoj strani rijeke Parane. Postoje redovite linije gradskog prijevoza koje vas prevoze do ulaza u nacionalni park. Polaze svakih dvadeset minuta što za argentinske, što za brazilske slapove, što za Paragvaj. Cijena ulaznice u park je oko 15\$, što je znatno jeftinije nego naše Plitvice. To je cijena za turiste, Argentincima su cijene znatno povoljnije. Osim samog boravka u parku cijena uključuje i vožnju vlakom do najudaljenijih slapova uz mogućnost izlaska na nekoliko stanica po putu. Odmah smo išli vlakom pa da i to vidimo. Jedna od stvari koje možete dodatno (pre)platiti je vožnja gliserom do slapova i ulazak među njih.

Cijena takve avanture plaća se dodatno oko 60\$ po osobi, vožnja traje nešto više od jednog sata te je u cijenu uključeno i "tuširanje". Osim vlaka park se sastoji i od dvije šetnice, one iznad slapova i one u podnožju slapova. Poželjno je imati kabanicu, zašto, to osjetite tek kada dođete blizu tog najvećeg slapa. Za argentinsku stranu slapova kabanica je poželjna samo za ovaj slap, a za brazilsku stranu biti će poželjna i na mnogo više mjesta. Najveći slap zove se Đavolje ždrijelo. Na argentinskoj strani stojite na vidikovcu i uživajte. Gužva, laktarenje, buka i maglica, to je nekako opis kako to izgleda ovdje.

Ostatak dana smo prošetali kroz cijeli park, pratili smo označenu stazu i nema mjesta koje nismo vidjeli. Tijekom boravka u parku susrest ćete razne životinje, a one koje su vam najbliže, a i ima ih najviše su koati. Opasni su ako je hrana u blizini te ih je strogo zabranjeno hraniti. Sjećam se scene iz jednog restorana kada je malom dječaku ispao sendvič na pod. Deseci koata su ga okružili i navalili na tu hranu. Osim koata svugdje se nalazi tabla da će se možda i jaguar pojaviti, no eto nismo mi te sreće 😊

Tijekom jedne od pauzi upoznali smo starijeg gospodina iz Argentine i eto malo pričali. Zainteresirao nas je pričom o odlasku na Antarktiku, on je bio tamo već dvaput. Vjerojatno nikad u životu nisam upoznao osobu koja je toliko strastveno pričala o nečemu. Moramo priznati da nam je dao korisne savjete i što bi se reklo bacio skupocjenu bubu u uho. Dan je bio dinamičan i naporan, no jako smo zadovoljni i veselimo se sutrašnjem odlasku na brazilsku stranu. Ukupno smo u parku boravili oko pet sati.

Za kraj dana smo potražili i neki od lokalnih restorana, opet sam želio steak. Kada smo ga i pronašli, nije to ni približno onome kao i u Buenos Airesu. Ovdje je steak običnog okusa, nešto kao i kada mi doma napravimo komad svinjetine.

Ovdje ću završiti s mojim prvim putopisom o Južnoj Americi, točnije Argentini. O tome kako nam je bilo na brazilskim slapovima, kako smo otišli i što smo radili u Paragvaju te kako sam samostalno doživio nekolicinu brazilskih gradova uključujući i one najveće pisati ću drugi put, ubrzo ☺ Ako imate kakvih pitanja i kako se bolje organizirati i kretati, slobodno se javite na email mateo@iyp-croatia.com